

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Ν.

S U M M A R I U M.

Enarrato errore suo, Ulysses a primoribus Phaeacum nova munera accipit, quae postero mane in navem instructam comportantur (1-23); perque reiiquam diem sacrificio et epulis adhibitus, compellatis principibus, discedit, et quietissima navigatione in Ithacam devehitur (24-95). Ibi quum portum Phorcynis in vicinia antri Nympharum intraverunt remiges, dormientem exponunt in litore; navem autem remeantem in saxum mutat Neptunus, placatus eam ob rem a Phaeacibus (96-187). At expectatus Ulysses primum ignorat insulam suam, quippe nebulis cinctus consilio Minervae, cum qua, speciem adolescentis induta, sermones confert ementito nomine, neque adeo, edoctus ubi sit, ac deam praesentem veneratus, caute agere desinit (188-351): mox postquam, dilabente nube, redditam patriam salutavit, Minerva eius bona recondit in antro, ipsumque ante omnia ad caedem procorum hortatur, et, ne agnoscatur ab Eumaeo, magistro subulcorum, notisque ceteris, in senem mendicum transformat (352-440).

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ Ν.

Οδυσσεως απόπλους παρὰ Φαιάκων
καὶ ἀφιξις εἰς Ἰθάκην.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ·
κηληθμῶ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκίοεντα.
τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·

ὦ Ὀδυσσεῦ, ἐπεὶ ἴκευ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
ὑπερεφές, τῷ σ' οὔτι παλιμπλαγχθέντα γ' οἴω
ἄψ ἀπονοστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας. 5

ἡμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάστω ἐφιέμενος τάδε εἶρω,
ὅσσοι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἶθοπα οἶνον
αἰεὶ πίνειτ' ἐμοῖσιν, ἀκουάζεσθε δ' αἰδοῦ·
εἶματα μὲν δὴ ξείνῳ ἐϋξέστη ἐνὶ χηλῶ 10

κέϊται, καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος, ἄλλα τε πάντα
δῶρ', ὅσα Φαιήκων βουληφόροι ἐνθάδ' ἔνεικαν·
ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα
ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον

15 τισόμεθ'· ἀργαλέον γὰρ ἓνα προικὸς χαρίσασθαι.

Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήρδανε μῦθος.

οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.

ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,

νῆ' ἄρ' ἐπεσσεύοντο, φέρον δ' εὐήγορα χαλκόν·

20 καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,

αὐτὸς ἰὼν διὰ νηός, ὑπὸ ζυγά, μὴ τιν' ἐταίρων

βλάπτοι ἔλαννόντων, ὅποτε σπερχοῖατ' ἔρετμοῖς.

οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κίον, καὶ δαῖτ' ἀλέγννον.

Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο

25 Ζηνὶ κελαϊνεφεῖ Κρονίδῃ, ὅς πᾶσιν ἀνάσσει.

μῆρα δὲ κείαντες δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα,

τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός,

Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς

πολλὰ πρὸς ἥελιον κεφαλὴν τρέπε παμφανόωντα,

30 δῦναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.

ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, ὅτε πανῆμαρ

νειὸν ἂν ἔλκητον βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον·

ἀσπασίας δ' ἄρα τῷ κατέδυσ φάος ἡλίοιο,

δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι·

35 ὥς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν ἔδυσ φάος ἡλίοιο.

αἶψα δὲ Φαίηκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,

Ἀλκινόω δὲ μάλιστα πιφανυσκόμενος φάτο μῦθον·

Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,

πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα, χαίρετε δ' αὐτοί·

40 ἤδη γὰρ τετέλεσται, ἃ μοι φίλος ἤθελε θυμός,

πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ μοι θεοὶ Οὐρανίωνες

ὄλβια ποιήσειαν· ἀμύμονα δ' οἶκοι ἄκοιτιν

νοστήσας εὐροίμι, σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.

ὑμεῖς δ' ἀνθι μένοντες εὐφραίνοιτε γυναῖκας
 κουριδίας καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν 45
 παντοίην, καὶ μήτι κακὸν μεταδήμιον εἶη.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ἦδ' ἐκέλευον
 πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος, μέθυ νεῖμον 50
 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὄφρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ
 τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἐὼν ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίονα,
 νόμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν· οἱ δὲ θεοῖσιν 55
 ἔσπεισαν μακάρεσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 αὐτόθεν ἐξ ἐδρέων. ἀνὰ δ' ἴστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἀρήτη δ' ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρέ μοι, ὦ βασίλεια, διαμπερές, εἰσόκε γῆρας 60
 ἔλθῃ καὶ θάνατος, τάτ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.
 αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῶδ' ἐνὶ οἴκῳ
 παισὶ τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.

Ὡς εἰπὼν, ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο δῖος Ὀδυσσεύς.
 τῶ δ' ἅμα κήρυκα προΐει μένος Ἀλκινόοιο, 65
 ἠγεῖσθαι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης·
 Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμῳᾶς ἅμ' ἔπεμπε γυναῖκας·
 τὴν μὲν φᾶρος ἔχουσαν εὐπλυνῆς ἠδὲ χιτῶνα,
 τὴν δ' ἑτέραν χηλὸν πυκινὴν ἅμ' ἔπεμπε κομίζειν·
 ἦ δ' ἄλλη σῖτόν τ' ἔφερεν καὶ οἶνον ἐρυθρόν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν, 70
 αἴψα τάγ' ἐν νηϊ γλαφυρῇ πομπῆες ἄγαυοὶ
 δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρωσὶν ἅπασαν·

- καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε
 νηὸς ἐπ' ἰκρίοφιν γλαφυρῆς, ἵνα νήγρετον εὐδοί
 75 πρύμνης· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐβήσεται καὶ κατέλεκτο
 σιγῇ· τοὶ δὲ κάθιζον ἐπὶ κληῖσιν ἕκαστοι
 κόσμῳ, πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.
 ἔνθ' οἱ ἀνακλιθέντες ἀνεθόρπιτον ἄλα πηδῶ·
 καὶ τῶ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν,
 80 νήγρετος, ἠδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα εἰοικώς.
 ἢ δ', ὥστ' ἐν πεδίῳ τετραόροι ἄρσενες ἵπποι,
 πάντες ἅμ' ὄρμηθέντες ὑπὸ πληγῆσιν ἱμάσθλης,
 ὑψόσ' ἀειρόμενοι, ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον·
 ὣς ἄρα τῆς πρύμνης μὲν αἰίρετο, κῦμα δ' ὀπισθεν
 85 πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
 ἢ δὲ μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον· οὐδέ κεν ἴρηξ
 κίρκος ὀμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν·
 ὣς ἢ ῥίμφα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
 ἄνδρα φέρουσα, θεοῖς ἐναλίγκια μῆδ' ἔχοντα·
 90 ὅς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα ὄν κατὰ θυμόν,
 ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων,
 δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὔδε, λελασμένος ὅσ' ἐπεπόνθει.
 Εὐτ' ἀστήρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὅστε μάλιστα
 ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἡοῦς ἠριγενείης·
 95 τῆμος δὴ νήσῳ προσεπίλνατο ποντοπόρος νηῦς.
 Φόρκυνος δὲ τίς ἐστι λιμῆν, ἀλίιοιο γέροντος,
 ἐν δήμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῶ
 ἄκται ἀπορῥῶγες, λιμένος ποτιπεπτηνῆαι·
 αἵτ' ἀνέμων σκεπώωσι δυσαήων μέγα κῦμα
 100 ἔκτοθεν· ἐντοσθεν δέ τ' ἄνευ δεσμοῖο μένουσιν
 νῆες εὐσσελμοι, ὅτ' ἂν ὄρμου μέτρον ἴκωνται.

αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἔλαιη·
 ἄγχόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον, ἠεροειδές,
 ἱρὸν Νυμφάων, αἱ νηϊάδες καλέονται.

ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἕασιν 105

λάϊνοι· ἐνθά δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.

ἐν δ' ἴστοι λίθιοι περιμήκεες, ἐνθά τε Νύμφαι
 φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι·

ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα. δῦω δέ τε οἱ θύραι εἰσὶν·
 αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν, 110

αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσὶ, θεώτεραι· οὐδέ τι κείνη
 ἄνδρες ἐξέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἐστίν.

Ἐνθ' οἴγ' εἰσέλασαν, πρὶν εἰδότες· ἦ μὲν ἔπειτα
 ἠπειρῶ ἐπέκελσεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἡμισυ πάσης,
 σπερχομένη· τοίαν γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων· 115

οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες εὐζύγου ἠπειρόνδε,
 πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἄειραν,
 αὐτῶ σὺν τε λίνῳ καὶ ῥήγει σιγαλόεντι·

κάδ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον ὕπνω,
 ἐκ δὲ κτήματ' ἄειραν, ἃ οἱ Φαίηκες ἀγανοὶ 120

ᾠπασαν οἴκαδ' ἰόντι, διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην.

καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πνυθμέν' ἔλαιης ἀθρόα θῆκαν
 ἐκτὸς ὁδοῦ, μή πού τις ὀδιπῶν ἀνθρώπων,

πρὶν γ' Ὀδυσῆ' ἔγρεσθαι, ἐπελθὼν δηλήσαιτο·
 αὐτοὶ δ' αὐτ' οἰκόνδε πάλιν κλον. — Οὐδ' Ἐνοσίχθων 125

λήθει ἀπειλάων, τὰς ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ
 πρῶτον ἐπηπειίλησε, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν·

Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 τιμῆεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσιν,
 Φαίηκες, τοίπερ τοι ἐμῆς ἕξ εἰσι γενέθλης. 130

καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσῆ ἑφάμην κακὰ πολλὰ παθόντα
οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· νόστον δέ οἱ οὔ ποτ' ἀπηύρων
πάγχυ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.

οἱ δ' εὐδοντ' ἐν νηϊ θοῆ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
135 κάτθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, ἔδωσαν δέ οἱ ἄσπετα δῶρα,
χαλκόν τε χρυσόν τε ἄλις, ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν,
πόλλ', ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
εἶπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληίδος αἴσαν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
140 ὦ πόποι, ἔγνοσίγαι' εὐρουσθενές, οἷον ἔειπες·
οὔτι σ' ἀτιμάζουσι θεοί· χαλεπὸν δέ κεν εἴη,
πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίησιν ἰάλλειν.
ἄνδρῶν δ' εἶπερ τίς σε βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων
οὔτι τίει, σοὶ δ' ἐστὶ καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεὶ.

145 ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις, καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
αἰψά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, Κελαινεφές, ὡς ἀγορεύεις·
ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεεῖνω.

νῦν αὖ Φαιήκων ἐθέλω περικαλλέα νῆα,
150 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἠεροειδεῖ πόντῳ
ῥαῖσαι· ἵν' ἤδη σχῶνται, ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς
ἄνθρώπων· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
ὦ πέπον, ὡς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα,
155 ὅππότε κεν δὴ πάντες ἐλαννομένην προΐδωνται
λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θεῖναι λίθον ἐγγύθι γαίης,
νηϊ θοῆ ἵκελον· ἵνα θαυμάζωσιν ἅπαντες
ἄνθρωποι· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.

Ἄντάρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσθ Ποσειδάων ἐνοσίχθων,

βῆ ὃ ἔμην ἐς Σχερίην, ὅθι Φαίηκες γεγάασιν. 160
 ἔνθ' ἔμην· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νηῦς,
 ῥίμφα διωκομένη· τῆς δὲ σχεδὸν ἤλθ' Ἐνοσίχθων,
 ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε, καὶ ἐρρίζωσεν ἔνεοθεν,
 χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας· ὁ δὲ νόσφι βεβήκει.

Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον 165
 Φαίηκες δολιχῆρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
 ὦδε δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ἔμοι, τίς δὴ νῆα θοὴν ἐπέδησ' ἐνὶ πόντῳ,
 οἴκαδ' ἐλαννομένην; καὶ δὴ προῦφαίνεταιο πᾶσα.

Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὡς ἐτέτυκτο. 170
 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἦ πόποι! ἡ μάλα δὴ με παλαίφατα θῆσφαθ'
 ἱκάνει

πατρὸς ἐμοῦ, ὅς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι 175
 ἡμῖν, οὐνεκα πομποὶ ἀπήμονές εἰμεν ἀπάντων.
 φῆ ποτὲ Φαίηκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα,
 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἠεροειδεῖ πόντῳ
 ῥαισέμεναι, μέγα δ' ἡμῖν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψει.
 ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρον· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.

ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες· 180
 πομπῆς μὲν παύσασθε βροτιῶν, ὅτε κέν τις ἴκηται
 ἡμέτερον προτὶ ἄστυ· Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
 δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, αἳ κ' ἐλεήσῃ,
 μηδ' ἡμῖν περίμηκες ὄρος πόλει ἀμφικαλύψῃ.

Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἔδδειςαν, ἐτοιμάσσαντο δὲ ταύρους. 185
 ὡς οἳ μὲν ὃ εὐχοντο Ποσειδάωνι ἄνακτι
 δήμου Φαίηκων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ἑσταότες περὶ βωμόν. — Ὁ δ' ἔγρευτο δῖος Ὀδυσσεύς,

- εὐδων ἐν γαίῃ πατρῴῃ, οὐδέ μιν ἔγνω,
 ἦδη δὴν ἀπεών· περὶ γὰρ θεὸς ἤερα χεῦεν
 190 Παλλὰς Ἀθηναίη, κόυρη Διός· ὄφρα μιν αὐτὸν
 ἄγνωστον τεύξειεν, ἕκαστά τε μυθήσαιο,
 μή μιν πρὶν ἄλοχος γνοίη, ἄστοί τε φίλοι τε,
 πρὶν πᾶσαν μνηστήρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.
 τοῦνεκ' ἄρ' ἄλλοειδέα φαινέσκειτο πάντα ἄνακτι,
 195 ἀτραπιτοὶ τε διηνεκέες, λιμένες τε πάνορμοι,
 πέτραι τ' ἠλίβατοι καὶ δένδρεα τηλεθόωντα.
 στή δ' ἄρ' ἀναίξας, καὶ ὅ' εἶσιδε πατρίδα γαῖαν·
 ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὦ πεπλήγητο μηρῶ
 χερσὶ καταπροηνέσσ'· ὀλοφνυρόμενος δ' ἔπος ἠΐδα·
 200 ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἰκάνω;
 ἦ ὅ' οἴγ' ὑβρισταὶ τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
 ἦε φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής;
 πῆ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῆ τε καὶ αὐτὸς
 πλάζομαι; αἴθ' ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσιν
 205 αὐτοῦ· ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
 ἐξικόμην, ὅς κέν μ' ἐφίλει, καὶ ἔπεμπε νέεσθαι.
 νῦν δ' οὐτ' ἄρ' πη θέσθαι ἐπίσταμαι, οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
 καλλείψω, μήπως μοι ἔλωσ' ἄλλοισι γένηται.
 ὦ πόποι, οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
 210 ἦσαν Φαιήκων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 οἳ μ' εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον; ἦ τέ μ' ἔφαντο
 ἄξιεν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, οὐδ' ἐτέλεσσαν.
 Ζεὺς σφείας τίσαιθ' ἰκετήσιος, ὅστε καὶ ἄλλους
 ἀνθρώπους ἐφορᾷ, καὶ τίννται, ὅστις ἀμάσθη.
 215 ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω, καὶ ἰδῶμαι,
 μήτι μοι οἴχωνται κοίλης ἐπὶ νηὸς ἄγοντες.

Ὡς εἰπὼν, τρίποδας περικαλλέας ἠδὲ λέβητας
 ἠρίθμει καὶ χουρσὸν, ὑφαντά τε εἴματα καλά.
 τῶν μὲν ἄρ' οὔτι πόθει· ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαῖαν,
 ἐρπύζων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, 220
 πόλλ' ὀλοφνυρόμενος. σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 ἀνδρὶ δέμας εἰκνῖα νέω, ἐπιβώτορι μῆλων,
 παναπάλω, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἕασιν,
 δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχε, χερσὶ δ' ἄκοντα. 225
 τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ ἐναντίος ἦλθεν,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ φίλ', ἐπεὶ σε πρῶτα κικάνω τῶδ' ἐνὶ χώρῳ,
 χαῖρέ τε, καὶ μὴ μοί τι κακῶ νόῳ ἀντιβολήσῃς,
 ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ· σοὶ γὰρ ἔγωγε 230
 εὐχομαι, ὥστε θεῶ, καὶ σευ φίλα γούναθ' ἱκάνω.
 καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ·
 τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασιν;
 ἢ πού τις νήσων εὐδείελος, ἢ τις ἀκτὴ
 κείθ' ἀλλ' κεκλιμένη ἐριβόλακος ἠπειροιο; 235

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 νῆπιός εἰς, ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας,
 εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι. οὐδέ τι λίην
 οὔτω νώνυμός ἐστιν· ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί,
 ἡμὲν ὅσοι ναίουσι πρὸς Ἥῳ τ' Ἥελιόν τε, 240
 ἠδ' ὅσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.
 ἦτοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ' ἱπιήλατός ἐστιν,
 οὐδὲ λίην λυπρῆ, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται.
 ἐν μὲν γὰρ οἱ σῖτος ἀθέςφατος, ἐν δέ τε οἶνος
 γίγνεται· αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει, τεθαλυῖά τ' ἔερση· 245

αἰγίβοτος δ' ἀγαθή και βούβοτος· ἔστι μὲν ὕλη
παντοίη, ἐν δ' ἀρδομοὶ ἐπηετανοὶ παρέασιν.
τῷ τοι, ξεῖν', Ἰθάκης γε και ἐς Τροίην ὄνομ' ἴκει,
τήνπερ τηλοῦ φασὶν Ἀχαιίδος ἔμμεναι αἴης.

- 250 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
χαίρων ἢ γαίῃ πατρῴῃ, ὡς οἱ ἔειπεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο·
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
οὐδ' ὄγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὄγε λάζετο μῦθον,
255 αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν·

Πυνθανόμην Ἰθάκης γε και ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ,
τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· νῦν δ' εἰλήλουθα και αὐτὸς
χρήμασι σὺν τοῖσδεσσι· λιπῶν δ' ἔτι παισὶ τοσαῦτα
φεύγω, ἐπεὶ φίλον νῆα κατέκτανον Ἰδομενῆος,

- 260 Ὀρσίλοχον πόδας ὠκύν, ὃς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
ἀνέρας ἀλφηστὰς νῆα ταχέεσσι πόδεσσιν·
οὐνεκά με στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης
Τρωϊάδος, τῆς εἶνεκ' ἐγὼ πάθον ἀλγεα θυμῷ,
ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
265 οὐνεκ' ἄρ' οὐχ ὧ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον
δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἤρχον ἑταίρων.
τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλον χαλκῆρεϊ δουρὶ
ἀγρόθεν, ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ·
νῦξ δὲ μάλα δνοφερῇ κατέχ' οὐρανόν, οὐδέ τις ἡμέας
270 ἀνθρώπων ἐνόησε· λάθον δὲ ἐ θυμὸν ἀπούρας.
αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε κατέκτανον ὄξεϊ χαλκῷ,
αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων Φοίνικας ἀγαυοὺς
ἐλλισάμην, και σφιν μενοεικέα ληΐδα δῶκα·
τούς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστήσαι και ἐφέσσαι,

ἢ εἰς Ἥλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί. 275

ἀλλ' ἦτοι σφέας κεῖθεν ἀπώσατο ἴς ἀνέμοιο,
 πόλλ' ἀεκαζομένους· οὐδ' ἠθέλον ἔξαπατήσαι.
 κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἰκάνομεν ἐνθάδε νυκτός·
 σπουδῆ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν, οὐδέ τις ἡμῖν
 δόρπου μνηστis ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἐλέσθαι. 280

ἀλλ' αὐτως ἀποβάντες ἐκείμεθα νηὸς ἅπαντες.
 ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα·
 οἱ δὲ χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 κάτθεσαν, ἔνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην.

οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὐναιομένην ἀναβάντες 285
 ὥχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.

Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη,
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἦϊκτο γυναικί
 καλῆ τε μεγάλῃ τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ·
 καὶ μιν φωνήσατ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 290

Κερδαλέος κ' εἶη καὶ ἐπίκλοπος, ὅς σε παρελθοί
 ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
 σχέτις, ποικιλομήτη, δόλων ἄτ', οὐκ ἄρ' ἔμελλες,
 οὐδ' ἐν σῆ περ ἐὼν γαίῃ, λήξειν ἀπατάων,
 μύθων τε κλοπίων, οἳ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσίν; 295

ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, εἰδότες ἄμφω
 κέρδε'· ἐπεὶ σὺ μὲν ἔσσι βροτῶν ὄχ' ἄριστος ἀπάντων
 βουλῆ καὶ μύθοισιν, ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσιν
 μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδὲ σὺν' ἔγνωσ
 Παλλάδ' Ἀθηναίην, κούρην Διός, ἦτε τοι αἰεὶ 300
 ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι ἠδὲ φυλάσσω,
 καὶ δέ σε Φαιήκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα.
 νῦν αὖ δεῦρ' ἰκόμην, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφίγω,

χρήματά τε κρύψω, ὅσα τοι Φαίηκες ἄγαυοὶ
 305 ὤπασαν, οἴκαδ' ἰόντι, ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε,
 εἶπω θ', ὅσα τοι αἶσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν
 κήδε' ἀνασχέσθαι· σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκη,
 μηδέ τω ἐκφράσθαι, μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν,
 πάντων, οὔνεκ' ἄρ' ἤλθες ἀλώμενος· ἀλλὰ σιωπῇ
 310 πάσχειν ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σεύς·

ἀργαλέον σε, θεά, γνῶναι βροτῶν ἀντιάσαντι,
 καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ· σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ εἴσκεις.
 τοῦτο δ' ἐγὼν εὖ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἦςθα,
 315 εἴως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν νῆες Ἀχαιῶν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρασαμεν αἰπὴν,
 βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς,
 οὐ σέγ' ἔπειτα ἴδον, κούρη Διός, οὐδ' ἐνόησα
 νηὸς ἐμῆς ἐπιβᾶσαν, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις.
 320 [ἀλλ' αἰεὶ, φρεσὶν ἦσιν ἔχων δεδαῖγμένον ἦτορ,
 ἠλώμην, εἴως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 πρὶν γ' ὅτε Φαίηκων ἀνδρῶν ἐν πίοσι δῆμῳ
 θάρσυνάς τ' ἐπέεσσι, καὶ ἐς πόλιν ἠγάγες αὐτή.]
 νῦν δέ σε πρὸς πατρός γοννάζομαι — οὐ γὰρ οἴω
 325 ἦκειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, ἀλλὰ τιν' ἄλλην
 γαῖαν ἀναστρέφομαι· σὲ δὲ κερτομέουσαν οἴω
 ταῦτ' ἀγορευόμεναι, ἵν' ἐμὰς φρένας ἠπεροπέυσης·
 εἰπέ μοι, εἰ ἔτεόν γε φίλην ἐς πατρίδ' ἰκάνω.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη·
 330 αἰεὶ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἔοντα,

οὔνεκ' ἐπητής ἐσσι καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων.
 ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
 ἰεὺ ἐνὶ μεγάροις ἰδέειν παῖδάς τ' ἄλοχόν τε·
 σοὶ δ' οὔπω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι, 335
 πρὶν γ' ἔτι σῆς ἀλόχου πειρήσεται, ἥτε τοι αὐτως
 ἦσται ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέαια δακρυχεοῦση.
 αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὔποτ' ἀπίστεον, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 ἦδε, ὃ νοστήσεις ὀλέσας ἀπο πάντας ἑταίρους. 340
 ἀλλὰ τοι οὐκ ἐθέλησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι,
 πατροκασιγνήτω, ὅς τοι κότον ἐνθετο θυμῷ,
 χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
 ἀλλ' ἄγε τοι δείξω Ἰθάκης ἔδος, ὄφρα πεποίθης.
 Φόρκυνος μὲν ὄδ' ἐστὶ λιμῆν, ἀλίιοιο γέροντος· 345
 ἦδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
 [ἀγχόθι δ' αὐτῆς ἀντρον ἐπήρατον, ἠεροειδές,
 ἱρὸν Νυμφάων, αἱ νηϊάδες καλέονται.]
 τοῦτο δέ τοι σπέος ἐστὶ κατηρεφές, ἔνθα σὺ πολλὰς
 ἔρδεσκες Νύμφησι τεληέσσας ἑκατόμβας· 350
 τοῦτο δὲ Νήριτόν ἐστιν, ὄρος καταειμένον ὕλη.
 Ὡς εἰποῦσα θεὰ σκέδασ' ἠέρα· εἶσατο δὲ χθῶν·
 γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτιλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 χαίρων ἢ γαίῃ· κύσε δὲ ζεΐδωρον ἄρουραν.
 αὐτίκα δὲ Νύμφης ἠρήσατο, χεῖρας ἀνασχών· 355
 Νύμφαι νηϊάδες, κοῦραι Διὸς, οὔποτ' ἔγωγε
 ὄψεσθ' ὑμῖν ἐφάμην· νῦν δ' εὐχολῆς ἀγανῆσιν
 χαίρει· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὡς τὸ πάρος περ,
 αἰ κεν ἔᾶ πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη
 αὐτόν τε ζῶειν, καὶ μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ. 360

Τὸν δ' αὖτις προσέειπε θε' γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 ἀλλὰ χρήματα μὲν μυχῶ ἄντρου θεσπεσίοιο
 θείομεν ἀντίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνη·
 365 αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται.

Ὡς εἰποῦσα θεὰ δύνε σπέος ἤεροιδές,
 μαιομένη κευθμῶνας ἀνά σπέος· ἀντάρ Ὀδυσσεὺς
 ἄσπον πᾶντ' ἐφόρει, χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκόν,
 εἴματά τ' εὐποίητα, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν.
 370 καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λίθον δ' ἐπέθηκε θύρησιν
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.

Τῷ δὲ καθεζομένῳ ἱερῆς παρὰ πνυθμὲν ἑλαίης,
 φραζέσθην μνησιτῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὄλεθρον.
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 375 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 φράζεν, ὅπως μνησιτῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσεις,
 οἱ δὴ τοι τρίετες μέγαρον κάτα κοιρανέουσιν,
 μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον, καὶ ἔδνα διδόντες·
 ἢ δὲ σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμόν,
 380 πᾶντας μὲν ὃ' ἔλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάστω,
 ἀγγελίας προοίῃσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σεύς·
 ὦ πόποι! ἦ μάλα δὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον,
 385 εἰ μή μοι σὺ ἕκαστα, θεά, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 ἀλλ' ἄγε, μήτιν ὕφηνον, ὅπως ἀποτίσομαι αὐτούς·
 πᾶρ δέ μοι αὐτὴ στήθι, μένος πολυθαρσὲς ἐνεῖσα,
 οἶον ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρήδεμνα.

αἶ κέ μοι ὧς μεμανῦια παρασταίης, Γλανκῶπι·
 καί κε τρηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεςσι μαχοίμην, 390
 σὺν σοί, πότνια θεά, ὅτε μοι πρόφρασσ' ἐπαρήγοις.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη·
 καὶ λίην τοι ἔγωγε παρῆσσομαι, οὐδέ με λήσεις,
 ὅπποτε κεν δῆ ταῦτα πενώμεθα· καί τιν' οἴω

αἵματί τ' ἐγκεφάλω τε παλαξέμεν ἄσπετον οὔδας 395
 ἀνδρῶν μνηστήρων, οἳ τοι βίοτον κατέδουσιν.

ἄλλ' ἄγε σ' ἄγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσιν·
 κάρῳ μὲν χρῶα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
 ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαῖφος

ἔσσω, ὃ κε στυγέησιν ἰδῶν ἄνθρωπος ἔχοντα· 400
 κνυζώσω δέ τοι ὄσσε, πάρος περικαλλεῖ ἔοντε·

ὡς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστήρσι φανείης,
 σῆ τ' ἀλόχῳ καὶ παιδί, τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπες.

αὐτὸς δὲ πρότιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι,
 ὅς τοι ὕων ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἦπια οἶδεν, 405
 παῖδά τε σὸν φιλέει καὶ ἐχέφρονα Πηνελόπειαν.

δήεις τόνγε σύεσσι παρήμενον· αἶ δὲ νέμονται
 παρ Κόρακος πέτρῃ, ἐπὶ τε κρήνῃ, Ἀρεθούσῃ,

ἔσθουσαι βάλανον μενοεικέα, καὶ μέλαν ὕδωρ
 πίνουσαι, τάθ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν. 410
 ἔνθα μένειν, καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι,

ὄφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα,
 Τηλέμαχον καλέουσα, τεὸν φίλον υἱόν, Ὀδυσσεῦ·

ὅς τοι ἐς εὐρύχορον Λακεδαίμονα παρ Μενέλαον
 ὄχκετο πειυσόμενος μετὰ σὸν κλέος, ἦν που ἔτ' εἴης. 415

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σεύς·

Odyss. II.

B

- τίπτε τ' ἄρ' οὐ οἱ εἶπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα;
 ἢ ἵνα που καὶ κεῖνος ἀλώμενος ἄλγεα πάσχη
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· βίοτον δέ οἱ ἄλλοι ἔδουσι;
- 420 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη·
 μὴ δὴ τοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω.
 αὐτὴ μιν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο,
 κεῖσ' ἐλθῶν· ἀτὰρ οὕτω ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἔκηλος
 ἦσται ἐν Ἀτρεΐδαο δόμοις, παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται.
- 425 ἢ μὲν μιν λοχόωσι νέοι σὺν νηϊ μελαίνῃ,
 ἴεμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
 ἀλλὰ τάγ' οὐκ οἶω, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει.
 [ἄνδρῶν μνηστήρων, οἱ τοι βίοτον κατέδουσι.]
 Ὡς ἄρα μιν φαμένη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη·
- 430 κάρψε μὲν οἱ χροῶα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
 ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἀμφὶ δὲ δέρμα
 πάντεσσι μελέεσσι παλαιοῦ θῆκε γέροντος·
 κνύζωσεν δέ οἱ ὄσσε, πάρος περικαλλέ' ἔοντε·
 ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα,
- 435 ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῶ μεμορνημένα καπνῶ·
 ἀμφὶ δέ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἔσσ' ἐλάφοιο,
 ψιλόν· δῶκε δέ οἱ σιῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην,
 πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀοστήρ.
- Τῶγ' ὡς βουλευσάντε διέτιμαγεν· ἢ μὲν ἔπειτα
- 440 ἐς Λακεδαιμόνα διὰν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.